

Svajonų
ROMANAI

Aistra

ANNA DePALO

Ar istorija pasikartos?

9,79 Lt / 2012 rugšėjis–spalis

Knygute.lt

Anna DePalo

AR ISTORIJA PASIKARTOS?

Romanas

Versta iš Anna DePallo,
One Night With Prince Charming, 2011
© Anna DePallo, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-505-7

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Tarsi ji ką tik būtų išvydusi traukinio avariją.

Oi, ne, netikrą. Vestuvių pradžioje Pija tik purtė galvą, bet įsivaizduojamoji avarija buvo ištis kraupi.

Sudužęs traukinys atrodė juokingai: nuo šoninės bažnyčios navos driekėsi ilgas šleifas dramblio kaulo spalvos atlaso, o birželio ore sklandė lelijų ir rožių kvapas. Per savo vedybų planuotojos karjerą jai teko susidurti su daugybe katastrofų – nedrąsūs jaunikiai, nuotakos su per didelėmis suknelėmis, o kartą berniukas, nešęs žiedus, prarijo vieną jų. Bet artima ir labai praktiška Pijos draugė per savo vestuves tokių nepatogumų nepatirs. Taip prieš dvi valandas manė Pija.

Žinoma, klauptuose svečiai išsižiojo, kai Istbridžo markizas ryžtingai pasirodė iš šoninės navos ir pareiškė, kad yra priežastis, dėl kurios Belinda Ventvort negali tekėti už Todo Dilingemo. Toji priežastis – slapta Belindos santuoka su Kolinu Grenvilu, dabartiniu Istbridžo markizu.

Niujorko visuomenės grietinėlė sutartinai suklapsėjo blakstienomis. Nors visų akys išsi-

plètė, o antakiai pašoko virš Švento Barto šventovės klaupų, niekas nedrįso elgtis nemandagiai, nualpti ar bent jau apsimesti alps-tančiais.

Bent jau dėl to Pija jautėsi dėkinga. Vedybų planuotojai teko nemažai paplušėti po to, kai žiurkė prakando vestuvių tortą, pravažiuojantis taksi purvais apdrabstė nuotakos suknelę ar, kaip nutiko šįkart, *teisėtas vyras* – o Viešpatie – nusprendė pasirodyti per vestuves!

Pija suakmenėjo priešais centrinę navą. Pamanė, kad šiandien tiesiog pritrūko angelų pagalbos. Paskui iškart dingtelėjo kita mintis: *Ak, Belinda, kodėl, pasakyk, kodėl man nepripažinai, kad Las Vegase ištekėjai už didžiausio šeimos priešo?*

Bet širdyje Pija žinojo atsakymą. Belinda gailėjosi to, ką padarė. Pija susiraukusi mąstė, ką dabar išgyvena Belinda. Ji yra viena iš dviejų geriausių draugių Niujorke, kita – Tamara Kinkeid, Belindos pamergė.

Dalį kaltės Pija prisiėmė sau. Kaip galėjo nepastebėti Kolino ir, būdama puiki vedybų planuotoja, neužkirsti jam kelio? Kodėl nestovėjo prie bažnyčios įėjimo?

Žmonės stebėsis, kaip ji, nuotakos patarėja,

nežinojo apie Istbridžo markizą ir nesulaikė jo. Kodėl leido viešai sužlugdyti draugės vestuves ir gerą vedybų planuotojos vardą.

Supratusi, koks smūgis teko *Pijos Lamli vestuvių planams* Pija pajuto tuoj pravirksianti. Ventvortų ir Dilingemų vestuvės, kurias dabar galima vadinti *beveik vestuvėmis*, turėjo būti aukščiausios klasės renginys. Jau du metus – nuo tada, kai pradėjo dirbti padėjėja didelėje renginių planavimo kompanijoje ir atsiskyrė – jai sunkiai sekasi užsitarnauti gerą vardą.

Oi, tikras siaubas. Košmaras. Joms abiem.

Iš mažo miestelio Pensilvanijoje Belinda atvyko į Niujorką iškart baigusi koledžą. Neturėjo nė minties, kad jos svajonėms Niujorke ateis galas.

Iškart po to, kai nuotaka su jaunikiu *ir* vyru prapuolė kažkur iš bažnyčios – tikriausiai spręsti to, kas neišsprendžiama – prie jos atslinko grėsminga moteris.

Ponia Knoks pasilenkė ir sušnabždėjo:

– Pija, mieloji, neįsivaizduoju, kad atėjo markizas?

Pija šykščiai šyptelėjo. Norėjo išrežti, kad neišsivaizdavo, jog markizas ir Belinda susituokę, todėl nebuvo reikalo trukdyti jo šviesybės, juo-

lab kad jis yra Belindos vyras. Bet Pija buvo ištikima draugei, todėl nutylėjo.

Ponios Knoks akys degė.

- Galėjai išvengti viešo spektaklio.

Teisybė. Bet kas iš to, jei ji būtų puolusi jį ir stengusis sulaikyti - markizas buvo ryžtingas, sveriantis mažų mažiausiai devyniasdešimt kilogramų ir daugiau nei metro devyniasdešimt centimetrų ūgio vyras. Todėl Pija padarė viską *po to*, kad diena nebūtų visiškai sugadinta. Skubiai pasikalbėjusi su Ventvortų šeimos nariais ir pakvietė visus į priėmimą, kuris vadinosi *šventė tęsiasi Plazoje*.

Pija dairėsi į svečius ir padavėjus, kurie sukinėjosi su nedidelėmis užkandžių lėkštėmis. Duslus ir nepalaujamas murmesys leido jai šiek tiek atsipalaiduoti, nors mintys vis dar zujo it bitės.

Ji sutelkė dėmesį į kvėpavimą - atpalaiduojantį pratimą išmoko tam, kad susidorotų su stresu per įtemptas vestuvių dienas.

Kolinas ir Belinda, be abejonės, išspręš problemą. *Kažkaip*. Apie įvykį sužinos spauda: *Visa tai tebuvo nevykęs nesusipratimas...*

Taip, teisingai. Viskas bus gerai.

Pija vėl pažvelgė į svečius. Kitame salės gale

pastebėjo aukštą šviesiaplaukį. Nors jis stovėjo nūsikusęs, Pijai pasišiaušė plaukai ir apėmė bloga nuojauta. Kai jis pasisuko norėdamas pasikalbėti su šalia atsistojusiu vyru, Pija pamatė jo veidą ir giliai įkvėpė.

Ji mintyse sucypė *tikrai*. Galvoje pradėjo sukstis varikliai, metalo džeržgesį papildė dūmų kvapas. O gal dūmai ėmė rūkti jai iš ausų?

Ar galėtų būti dar blogesnė diena?

Jis – Džeimsas Fildingas... dar žinomas kaip ponas Blogiukas.

Ką jis čia veikia?

Praėjo treji metai nuo tada, kai paskutinįkart jį matė – tada jis netikėtai įsiveržė į jos gyvenimą ir taip pat nedelsiant dingo – bet Pija negalėjo suklysti.

Jis beveik dešimčia metų vyresnis – jai dvidešimt septyneri – bet, po perkūnais, neatrodo toks. Šviesūs plaukai kiek trumpesni, nei ji pamena, bet vis dar buvo toks pat tvirtas, raumeningas ir aukštas.

Veidas atrodė mažus, ne toks nerūpestingas, kokį prisimena Pija. Juk jokia mergina nepamirš pirmojo meilužio, ypač jei jis dingsta nieko nepaaiškinęs.

Pija nesąmoningai patraukė jo link.

Nežinojo, ką sakys, bet kojos nešė nešė ar-
tyn, o pyktis virė kraujyje.

Ji sugniaužė kumščius.

Prisiartinusi pamatė, kad Džeimsas kalbasi
su gerai žinomu *Wall Street* investicijų fondo
vadybininku Oliveriu Smitsonu.

- Jūsų šviesybe, - pasakė žilaplaukis.

Pija sulėtino žingsnį. *Jūsų šviesybe?*

Kodėl į Džeimsą kreipėsi *jūsų šviesybe*? Prii-
mamajame buvo daugybė britų aristokratų,
bet net markizai tebuvo vadinami *ponais*. Pija
žinojo, kad *jūsų šviesybe* vadinami tik... her-
cogai.

Oliveris Smitsonas tikriausiai juokauja.

Nepanašu.

Staiga ji suprato, bet buvo per vėlu.

Pijai priartėjus Džeimsas galiausiai ją paste-
bėjo.

Pastebėjo, kaip sublykčiojo jo rudos akys, kai
ją pažino. Sudėjimą išryškinantis smokingas
atrodė elegantiškai, veidas gražus, nors nosis
ir nebuvo tobula, žandikauliai - kvadratiniai ir
įtempti. Antakiai kiek tamsesni nei plaukai virš
akių, kurių atspalvis nuolat keitėsi ir sužavėjo
Piją tą naktį, kai juodu praleido kartu.

Jei nebūtų tokia įtūžusi, tobulasis raumenų

kalnas būtų ją uždusiņęs. Jautė, kaip spirga jos nervų galūnės.

Jai turėtų būti dovanota už tai, kad trejus metus elgėsi kaip tikra kvailė. Džeimsas Fildingas – seksualus gyvulys, pasislėpęs po drabužiais. Nors jo šaunumą, kurio Pija negalėjo paneigti iš pat pradžių, tramdė drabužiai ir elgesys, ji užuodė, kas po visu tuo slepiasi. Ji pažįsta jį *intymiai*.

– O, mūsų šaunioji vedybų planuotoja! – Atrodė, kad Oliveris Smitsonas nejaučia tvyrančios įtampos. Jis nuoširdžiai nusijuokė. – Juk tokio įvykių posūkio negalima numatyti, tiesa?

Pija buvo tikra, kad pastaba skirta įvykiui bažnyčioje, bet negalėjo negalvoti, kad Smitsono žodžiai tinka ir dabartinei situacijai. Ji *niekada* nesitikėjo, kad čia sutiks Džeimsą.

Lyg numanydamas, apie ką ji galvoja, Džeimsas kilstelėjo antakį.

Nė vienam iš jų nespėjus prasižioti Smitsonas kalbėjo toliau:

– Ar pažįstate jo šviesybę Hokšyro hercogą? *Hercogą?..*

Išsiplėtusiomis akimis ji spoksojo nebyliai niršdama. *Tai jis išties hercogas? Ir jo vardas – Džeimsas?*

Ne, palaukite – ji žino atsakymą į klausimą. Peržiūrėjo svečių sąrašą. Negalėjo net pagalvoti, kad ponas Blogiukas ir Džeimsas Karsdeilas, devintasis Hokšyro hercogas, yra vienas ir tas pats.

Pijai pasirodė, kad staiga jai prašviesėjo.

Džeimsas žvilgtelėjo į Oliverį Smitsoną.

– Dėkoju, bet mudu su Pija Lamli jau esame pažįstami, – pasakė jis ir atsisuko į ją. – Ir būkite geras, vadinkite mane Hoku, kaip tai daro šiuolaikiniai žmonės.

Taip, geriau pažįstami nei kas galėtų pagalvoti, – rūgščiai pagalvojo Pija. Kaip jis drįsta taip išdidžiai ir ramiai stovėti?

Jos žvilgsnis susikirto su vyru, kuris jai buvo intymiai pažįstamas. Kilstelėjusi smakrą Pija ėmė mykti:

– T-taip, t-turėjau šitokį malonumą.

Jos skruostai akimirksniu išraudo. Norėjo įmantriai ir dviprasmiškai atkirsti, bet nepavyko, balsas skambėjo naiviai, su dvejone.

Tebūnie prakeiktas tas mikčiojimas. Išsidavė, kokia yra sutrikusi. Ilgai treniravosi su terapeutu, kad išmokytų užgniaužti kalbos defektą, įgytą vaikystėje.

Hokas prisimerkė. Be abejo suprato, kad ji

ketino įkasti, ir jam tai nepatiko. Jo veide staugo suspindo įtampa ir geidulys, kurie virto gluminančiu švelnumo blyksniu.

Po ruda berankove palaidinuke Pija pajuto pažįstamą virpulį: krūtys sustangrėjo, liemuo įsitempė. Ji, žinoma, suklydo dėl šmėkštelėjusio žvilgsnio, kuris pasirodė švelnus?

Gal jam pagailo jos? O galbūt žiūri į ją kaip į nekaltą naivuolę, paliktą po pirmosios nakties? Nuo tokių minčių jai net suskaudo nugarą.

- Pija.

Kai marmurinės lūpos ištarė jos vardą - per trejus metus išgirdo tai pirmąkart - užliejo prisiminimai apie tos nakties seksą tarp siuvinėtų antklodžių.

Kad ji kur velnias. Pija susikaupė.

- Koks netikėtas... malonumas, - pasakė Hokas ir jo lūpos persikreipė, lyg taip pat žaistų slaptą žaidimą.

Pijai nespėjus atsakyti, prie jų stabtelėjo padavėjas ir pasiūlė duonos užkandį su baklažanų tyre.

Įsmeigusį akis į užkandžių lėkštę Pija prisiminė, kaip su Belinda praleido ištisą popietę rinkdamos užkandžius. Paskui jai dingtelėjo

dar viena mintis ir ji nusprendė surizikuoti.

- Ačiū, - pasakė padavėjui ir atsigręžusi į hercogą saldžiai nusišypsojo. - Gero apetito.

Nė akimirkai nesudvejojusi Pija tėškė baklažanų užkandį hercogui į veidą. Tada apsisuko ir nuskubėjo viešbučio virtuvės link.

Lyg pro miglą regėjo apstulbusius investicijų fondo vadybininko bei šalia stovėjusių svečių žvilgsnius ir įžengė pro virtuvės duris. Jeigu iki šiol jos reputacija nebuvo suteršta, dabar ji deginama ant laužo. *Bet tikrai buvo verta.*

Hokas paėmė iš padavėjo servetėlę, kuris puolė padėti.

- Ačiū, - ramiai padėkojo.

Kruopščiai nusivalė baklažanus nuo veido.

Oliveris Smitsonas spigino į jį akimis.

- Na... - Hokas nusilaižė lūpas. - Skanu, nors gal šiek tiek aštroka.

Ir užkandis, ir smulkutė gražuolė, kuri jį pavaišino.

Investicijų fondo vadybininkas nejaukiai nusijuokė ir apsižvalgė.

- Jei būčiau žinojęs, kad Ventvortų vestuvės bus tokios įdomios, būčiau sumažinęs kainą.

- Tikrai? - létai nutęsė Hokas. - Lažinuosi, kad jos neįkainojamos. Beje, man atrodo, kad suterštas vardas šiais laikais praskina kelią į sėkmę ir padeda išgarsėti? Bet tikriausiai nuotaka juoksis paskutinė...

Hokas turėjo užgesinti įsiplieskusį gaisrą. Nekreipdamas dėmesio į įžeistą savimeilę, tebegalvojo apie vestuvių fėja, pabėgusią prieš kelias akimirkas.

Be to, pasidarė įdomu, kur dingo jo draugas Sojeris Lengsfordas, Meltono grafas, būtent jis dabar galėtų padėti užgesinti liepsną. Hokas buvo įsitikinęs, kad Meltoną užverbavo, nors jis ir buvo Dilingemo pabrolys. Sojeris yra tolimas jaunikio giminaitis ir pažįstamas, bet Istrbridžui - geras draugas.

Hokas pastebėjo, kad Smitsonas neatitraukia nuo jo smalsių akių, matyt svarsto, ką galima pasakyti susiklosčius tokioms apgailėtinoms aplinkybėms.

- Atleiskite, - pasakė Hokas ir nelaukęs leidimo pasuko ten, kur išdūmė Pija.

Jo laukė neatidėliotinas reikalas, nesvarbus verslo atstovas buvo nė motais.

Stumtelėjęs virtuvės duris įsiveržė vidun.

Pija atsisuko....